

ЦВЕТНА КОЗМЕТИКА И БИЖУТА

КАКВО КАЗВА
ЗА ТЯХ
БИБЛИЯТА ?

ДЖО КРЮЗ

Джо Крюз

Цветна козметика и бижута

Какво казва за тях Библията?

издателство
НОВ ЖИВОТ

София, 1995 г.

Съдържание

Религия за избягване на огъня.....	3
Цветна козметика и бижута.....	11
Камъни за препъване.....	24

Colorful Cosmetics and Jewelry

Joe Crews

Amazing facts inc.

Превод от английски Гълъбена Василева

Компютърно оформление Димитър Илиев

Глава I

Религия за избягване на огъня

Едно от най-често срещаните несправедливи оплаквания на хората срещу религията е, че в нея има прекалено много ограничения. В тази епоха, когато всичко е позволено, когато ударението се поставя на „всеки да прави каквото иска“, се наблюдава едно неразумно отношение към собствената воля. То се натрапва дори в религията. Църковни членове и светски хора сякаш търсят едно и също: религия, която не се бърка в личните права и свободи. Нагиза се подозрение срещу учението, което изисква „захвърляне“ на някои неща.

Тъй като този либерален дух се засилва, много църковни членове се обръщат все по-критично към високите духовни стандарти, издигнати от църквата. Очевидно объркани от разширяващата се пропаст между църквата и света и не желаейки да срещнат общественото неодобрение към „особеното“ малцинство, тези членове се стараят да оправдаят своя компромис в областта на християнските стандарти. Те често твърдят, че църквата е станала тесногръда и законническа и че много добри хора са били отблъснати от нея с това „произволно натрапване на правила“.

Ако тези оплаквания са справедливи, би трябвало да се направят промени в доктрината на църквата. Ако не са, тогава отчаяно се нуждаем да научим как да представяме

стандартите на християнското поведение в истинската им библейска постановка. С други думи, трябва определено да установим дали тези правила произлизат от Бога, или от църквата. Трябва да открием дали това са произволни забрани или Божи наставления за нашето щастие.

В контраст с популярното противопоставяне на всякакъв абсолютен закон за поведението на човека, трябва да вземем предвид библейските факти на християнски живот като цяло и особено християнски морал. Доколко са съвместими тези съвременни изисквания за лична свобода със стандартите на Божието слово? Нека предположим, че истинската библейска позиция би могла да се представи с всичката любов и убедителност на ангел от небето. Щеше ли тогава истината да бъде възприета лесно?

Да се срещнем с нея лице в лице. Пътят към вечния живот не е лек, нито е покрит с цветя или изпълнен с удобство. Исус акцентува върху това в много текстове, пред които не можем да си затворим очите. Той казва: „Тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират“ (Матей 7:14). Един от първите принципи на християнина е себеотрицанието. Христос казва също: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си... и Ме следва“ (Лука 9:23). Да бъдеш християнин, означава напълно да посветиш себе си. Притчата на нашия Господ за бисера и търговеца разкрива, че трябва да желаем да вложим всичко, което имаме, за да придобием огромното съкровище на вечния живот. Ако позволим нещо или някой да застане между нас и волята на Христос, не можем да бъдем спасени.

Имаме ли своята вина за неправилното представяне на цената на ученичеството? Дали сме помогнали на хората да почувстват, че пътят е твърде тесен и ограничаващ? Исус казва: „Ако някой от вас не се отрече от всичко, що има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). На богатия младеж управител Той казва, че му липсва само едно нещо

в подготовката за небето, но точно това нещо той не пожелава да стори. Трябва да се освободи от богатството си, за да бъде спасен, но той го обича повече от Господа. Отдалечава се натъжен и се чувства изоставен. Позицията на Христос по този въпрос е изтъкната ясно в думите Му: „Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене“ (Матей 10:37).

Разбира се, аз вярвам, че трябва да търсим най-любезният, най-тактичният и най-благ начин да представим Христовите изисквания. Но вярвам, че и това няма да бъде достатъчно, ако човекът не обича Господ Исус. Бедата не е във вестта. Понякога грешката е в проповедниците поради начина, по който представят този въпрос. Но най-голямата беда е в отношението на оплакващите се християни, които въстават против истината, защото тя изисква известно себеотрицание.

Позволете ми да илюстрирам как светът гледа на личните чувства и отношения. Бракът е нещо, което най-много ограничава, а същевременно човек го сключва доброволно. След духовното посвещение на Христос, бракът е, който създава най-много ограничения за човека в този свят. В брака мъжът обещава да изостави много от предишните си привързаности и постъпки. Отдава свободата си да се среща с други момичета и тържествено се обвързва с едно-единствено момиче за останата част от живота си. Жената също прави подобни ограничителни обещания и се съгласява да изостави всичко друго поради предаността си към мъжа, който е до нея. Брачната клетва без съмнение е едно от най-тесните и сурови ограничения, които човек може да поеме в живота си. Ако ограниченията и правилата са причина за толкова много нещастие, тогава бракът щеше да бъде най-нещастното преживяване за всички, които го сключват. Но не е така! Сватбите са най-щастливите празници. Защо? Защо младоженката е така щастлива, когато дава клетва за доживотна вяност пред

своя младоженец? Как може човек да бъде така щастлив, когато обещава да се ограничава от някои неща през останалата част от живота си? Отговорът е прост: защото младите се обичат. Отношението и чувствата им един към друг ги карат да приемат с радост ограниченията.

Чували ли сте някога младоженка да се оплаква след брачната церемония? Вероятно не. „Сега не мога да се срещам с Джим и с Анди. Това не е честно! Държавата ме задължава да бъда вярна на моя съпруг. Бракът е нещо прекалено ограничаващо!“. Не, вие не сте чували това, нито сте чували младоженецът да се оплаква, че сега е принуден да дава част от заплатата си, за да издържа жена си. Наистина законът изисква той да прави това под заплахата от затвор, но той не мисли за закона. Общественото мнение е готово да осъди младоженката, ако извърши прелюбодейство, но тя дори не мисли за такава възможност. Двамата се обичат и любовта променя всичко. Те са верни един на друг не поради страха от наказание, а защото искат да угодят на човека, когото обичат така дълбоко.

Най-нещастните мъже и жени на този свят са тези, които са се оженили, но вече не се обичат. За тях бракът е буквално ад на земята. Те въздишат и се оплакват от ограниченията и от нещата, които са принудени да вършат. Същото е с нещастните църковни членове по целия свят, които са се оженили за Христос чрез кръщение, а не Го обичат. Те често горчиво обвиняват църквата и наставниците си, че са им наложили тясна, ограничаваща религия.

Но религията ли е погрешна, пасторите ли са сбъркали? Тъжният факт е, че тези хора никога не са били в лична връзка с Крайъгълния камък на истинската религия. Много от тях са научили правилните текстове в библейския курс и могат да обяснят реда на събитията в последните дни, но нямат лична среща с Исус Христос. По някои, а може би и по всички въпроси на учението те не са били научени или

не са приели истинската основа на сърдечната религия. Тя не е сбор от правила или учения, а дълбоко лично, изпълнено с любов общение с Богочовека Исус Хрисос.

Проблемът на милиони християни е подтикът им да станат църковни членове. Те търсят религия, с която да избегнат огъня. Вършат известни неща само защото се боят от възмездието в края на пътя. Служат на Господа, изпълнени със стрях, защото треперят от мисълта, че е възможно да бъдат хвърлени в огненото езеро. Не е за учугване, че са намръщени и нещастни! Какво изопачаване на истината! Християните трябва да бъдат най-щастливите хора на света - по-щастливи дори от младоженци, излизачи от сватбената церемония! Християнинът трябва да обича Господа повече дори от собствената си жена и семейство.

Мислите ли, че един дом може да бъде щастлив, ако жената приготвя за съпруга си любимите му ястия всеки ден защото се бои той да не се разведе с нея? Ценните връзки биха претърпели крах под такава заплаха. Тя прави това, защото обича мъжа си и иска да му достави удоволствие. Когато приближава рожденият ден на съпругата, обичащият я съпруг се старее да открие какво жена му би искала да получи. И обикновено няма нужда тя да му казва какво желае! Той с радост ѝ купува подарък, защото я обича и иска да я зарадва. По същия начин християнинът изследва Библията всеки ден, за да открие как да зарадва Господа. Постоянно търси как да угоди на Този, Когото обича повече от всичко. В превода „Библията от XX в.“ четем: „Винаги се опитвайте да намерите какво най-много е угодно на Господа“ (Ефесяни 5:10). Какво мото за живота на всеки християнин! Наистина това е върховното желание на онези, които искрено обичат Господа. Не е чудно, че Христос обобщи първата плоча на закона с думите: „Да възлюбих Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си гуша и с всичкия си ум. Това е голямата първа заповед“ (Матей 22:37, 38).

Истинската причина някои християни да въздишат

и да се оплакват от правилата и ограниченията е, че религията им е толкова „дълбока“, колкото само да ги направи нещастни. Християнският им опит се основава на постоянна борба за живеене според наредбите - на усилието да се спазва законът. Разбира се, няма нищо лошо в това, човек да се подчинява на Божиите заповеди, както и в това, съпругът да се подчинява на държавния закон да издържа жена си. Но ако изискванията на закона са единствената причина за послушанието към него, това означава, че нещо не е наред в християнина, както и в съпруга. Любовта вдига тежестта на закона и прави удоволствие онова, което би било бремене и мъчение.

Една майка на три момчета водеше истинска борба, опитвайки се да накара децата си да спазват правилата на доброто поведение и на хигиената. Както много момченца, тримата ѝ сина не обичаха да мият ушите си, да срещват косата си и да лъскат обувките си. Но един ден най-голямото момче, вече юноша, излезе от стаята си, изглеждайки като образец на безукорна спретнатост. Косата му бе сресана така, че дори косъмче не стърчеше настрана, а обувките му блестяха под добре изгладените панталони. Майката едва не припадна от удивление. Без да успее да скрие изненадата и радостта си, тя мъдро реши да изчака, за да разбере какво бе предизвикало този обрат на нещата. Разрешението на загадката не се забави дълго. Още на другия ден тя научи, че в блока е пристигнало ново семейство с дъщеричка. Може би момичето още да не бе забелязало Джони, но той я беше видял. Любовта бе променила отношението му към досадните по-рано правила за доброто поведение и той ги спазваше вече не поради страх от караница с майката.

Въпросът е, че християнският живот не е съставен от „прави това“ и „не прави онова“. Наистина, в тази духовна връзка има ограничения както и в земния брак. Но те са наложени от любовта, която винаги мисли доброто на любимия човек. Онези християни, които обичат Христос,

са жизнерадостни, излъчващи светлина свидетели, че това е пътят на истинското щастие. За съжаление съществува голяма група църковни членове, понасящи като бreme онова, което трябва да им носи радост и блаженство. Те са недоволни и се оплакват, че не могат да ядат всичко, което им харесва, нито да носят това, което искат. Обвиняват църквата, че ги е накарала да „захвърлят“ толкова много неща. Религията им е като човек с главоболие - не може да си отрече главата, но я носи с мъка. Безрадостното им отношение говори, че религията е едва ли не резултат от заговор на мрачни проповедници, решили да въведат в нея всички забрани, способни да направят хората нещастни.

Но истина ли е това? Какво да кажем за духовните принципи, които изграждат учението, наречено християнски стандарт? Своеволен закон на църквата ли е? Бог или човекът е решил, че танците са неподходящи за християнина? А какво да кажем за употребата на цветната козметика и бижутата? Угодни ли са на Бога, или не? Истината е, че всяка точка от нашата вяра и учение трябва да бъде основана здраво върху принципите на Божията воля, разкрити в Библията. Любовта към Него винаги ще си задава въпроса: Как да намирам онова, което най-много би зарадвало Господа?

Отговорът се намира в много библейски текстове, защото това е единственият и най-важен въпрос в човешкия живот. Какво смята Бог? Няма значение какво мисли този или онзи проповедник и какво вярва тази или онази църква. Великият въпрос, най-важен от всичките е следният: Това угодно ли е на Господа, или не? Ако намери текстове, които разкриват какво Бог не одобрява, за истинския християнин повече няма колебание. Той обича Бога твърде много, за да рискува да Го озорчи. Радостта му би била да открие и да извърши всичко, което радва Този, Когото обича, и да отхвърли от живота си нещата, които Го озорчават.

Когато го обичат, хората не се нуждаят от заплахи и ултиматуми. Те постоянно се стараят да намерят начин да изразят любовта си и да създадат радост на другия. Онези, които наистина изпълняват първата и голяма заповед на Христос, не чувстват това като бреме. Бог търси хора, които ще бъдат чувствителни и към най-малките изисквания на Неговата воля. Той не благоволи в такива, които трябва да бъдат постоянно тикани да вървят в пътя под страх от наказание. Бог казва: „Аз ще те вразумя и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окото Ми. Не бивайте като кон или като мъска, които нямат разум; за чиито челюсти трябва оглавник и юзда, за да ги държат, иначе не биха се приближавали при Тебе“ (Псалм 32:8,9)

Много християни са водени „с юзда“. Те откликват само на заплахи и се подчиняват преди всичко поради страх от наказание. Но Бог казва: „Аз искам ти да се поправиш, гледайки към Мене“. Само тези, които Го обичат над всичко и изследват Писанието, за да разберат какво Му е угодно, ще различат оня изпълнен с любов поглед, който желае само тяхното добро. Изследвайки Библията с единствената цел да открият какво Му е угодно, те веднага се подчиняват и на най-незначителното откровение на Неговата воля. Това е същността на истинското християнство - да приведем всяко ниво на живота си в хармония с откритата Му воля от любов.

Глава II

Цветна козметика и бижута

С този малък увод, в който изтъкнахме, че любовта е подтикващата сила в изграждането на християнските стандарти, ние се приготвихме да илюстрираме как действа на практика този принцип. Макар че можем да използваме който и да е от църквните стандарти за поведение, нека да изберем такъв, който провокира най-различни и многобройни реакции - цветната козметика и бижутата. Много искрени християни са отстранили от употреба тези изкуствени украшения, „защото църквата казва така“. Това не е сериозен мотив за извършване на каквото и да е в християнския живот. Бихме желали, след като прочетете тази глава, обясненията за произволни църковни правила по този въпрос да отстъпят място на личното убеждение, основано върху любовта към Христос и желанието да угодим на Господа.

Неведнъж към пасторите са отправяни въпросите: „Защо не бива да нося брачната си халка? Смятате ли, че Бог няма да ме пусне в небето само защото нося това малко бижу?“ Сърцето ми много пъти се е смайвало и е изтръгвало от тревога пред този негативен подход към християнството. Моля да забележите какво включва този въпрос. Питащият явно се старее да разбере колко може да вземе със себе си и въпреки това да бъде в небето. Отношението му отразява законническото желание да прави само нещата, които са сочени от Божествените закони

„прави това или онова“.

Но този погход е погрешен, много погрешен! Истинският християнин няма да пита: „Колко трябва да сторя, за да остана Божие дете?“, а по-скоро: „Колко мога да направя, за да зарадвам Исус, Козото обичам?“. Това е положителният погход, основан върху търсенето на Божията воля от любов към Него и тя е достатъчна, за да бъде послушанието му радостно. След като тази предпоставка е приета с искреност и с любов, остава само да се потърси в Писанието Божията воля за употребата на цветна козметика и накити. Това ще направим.

В Битие 35:1-4 Бог казва на Яков да заведе семейството си във Ветил, където всички трябваше да се представят пред Божия олтар. Това място беше много свято за Яков - свързано бе с неговото обръщане в младостта му, след като бе видял небесната стълба в съня си. Но преди членовете на семейството му да бъдат осветени от Божието присъствие на това свято място, Яков нареди на домочадието си да „отстрани чуждите богове, които са сред вас“ (ст. 2). Очевидно семейството бе приело някои езически обичаи в страната, от която идваше. Имаше предмети, които якововият дом трябваше да отстрани от себе си, преди да застане пред олтара, защото това бяха езически идоли. Моля да забележите в ст. 4 какви бяха тези предмети: „И те дадох на Яков всичките чужди богове, които бяха взели, и всички обици, които бяха на ушите им, и Яков ги скри под дъба, който бе в Сихем“. Съдии 8:24 уверява, че обиците били носени от исмаилияните. Контекстът силно набляга на това, че те са носили накити като знак за своето отстъпничество от истинския Бог. Тридесет и четвъртата глава на Битие разкрива, че синовете на Яков бяха извършили тежки грехове и той отиде при Бога, за да направи тържествено застъпничество за тях и за семейството си. Това бе време за изпиване на сърцето и за покаяние. Направено бе всичко

необходимо, за да се поправи грешката и да се открие път за Божиите благословения. Те изоставиха обичая да носят езически накити, както и чуждите си богове. Обиците бяха отстранени.

При подобни обстоятелства стана и реформацията, за която говори Изход 33:1-6. Предишната глава говори за ужасно отстъпничество. Докато Мойсей бе на планината, за да получи десетте заповеди, голяма част от израилтяните се бяха поклонили на златното теле, докарвайки върху народа унищожителна язва. Мойсей ги призова да се покаят с гумите: „Посветете себе си днес Господу, като се гизнете всеки против сина си и против брата си, за да ви се даде благословение“ (Изход 32:29).

Няма съмнение за отношението за Бога към носенето на накити. Бог, Който не се изменя, им каза да ги отстранят и да се представят за съд, за да отговорят за отстъпничеството си. Интересно е да се забележи, че тази забрана бе издана във връзка с отиването им в обещаната земя. Бог каза: „И ще изпратя пред тебе ангел, и ще изгоня ханаанеца, амореца..., понеже Аз няма да вървя помежду ви, (защото сте корабовратни люде)“ (Изход 33:2, 3). От голямо значение е фактът, че се изискваше да свалят накитите си преди да влязат в обещаната земя. Има ли този факт някаква връзка с въпроса, който разглеждаме? Разбира се. Павел ни уверява в 1 Коринтяни 10:11, че „всичко това им се случило за примери и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена“. Той уподоби тяхната опитност при Червено море с кръщението (ст. 2), а в ст. 7 и 8 говори за голямото отстъпничество на Израил, докладвано в Изход 32 гл., когато Божиите чада си направиха златно теле. В ст. 11 той обяснява, че тези неща, които са се случили с тях, са били за „поука нам“. Това може да означава само, че Божието отношение към тях и отстъпничеството им трябва да ни научи на нещо. Неговата заповед към тях да отстранят накитите си, преди да влязат в Ханаанската

земя се отнася и за нас преди влизането в небесния Ханаан. Сравнението е видимо от контекста.

Най-ранното споменаване за употреба на цветна козметика намираме в 4 Царе 9:30. Мнозина са поставяли въпроса за произхода на израза „боядисана като Езавел“. Отговорът се намира в следния текст: „Така Ииуй дойде в Езраел и Езавел, като чу, начерни клепачите на очите си, накити главата си и надникна през прозореца“. Историята на тази беславна езическа царица, която изби стотици Божи пророци, е добре известна на изследователите на Библията. Ще видим след малко, че навсякъде в Библията употребата на цветна козметика е постоянен знак на езическите и на неверните жени.

Чрез пророк Исаия Бог изрази отношение на най-суровото осъждане към употребата на бижутата. В Исаия 3:16 е представен дълъг списък на особени украшения, носени от „сионските дъщери“. Сега нека забележим дали на Бога, Който е същият вчера, днес и завинаги, е угодно носенето на тези неща. „При това, казва Господ: Понеже сионските дъщери са горди и ходят с надигната шия и с безсрамни очи, ходят тоже ситно и дрънкат с нозете си..., в същия ден Господ ще отнеме славата на дрънкалките, мрежените забражки и луничките, обиците, гривните и поясите..., пръстените и обиците на носа“ (Исаия 3:16-21).

Нека се поспрем, за да размислим над тези думи и да си зададем въпроса: Как Бог ще ги отнеме? В следващата глава ст. 4 четем: „Когато Господ взиме нечистотата на сионските дъщери... чрез дух на съдба и чрез дух на изгоряване“. Не подминавайте факта, че Бог нарича предметите за украсяване „нечистота“. По-нататък Той ясно разкрива кои ще бъдат „очистени“ от накитите. „В същия ден издънката Господня ще бъде красива и славна и плодът на земята - изряден и приличен на избавените измежду Израеля; и останалите в Сион и оцелелите в Ерусалим ще се нарекат свети - всички, които са записани в Ерусалим за живот“ (Исаия

4:2, 3)

С откровени и ясни думи пророкът разкрива отвращението на Бога към проявите на гордост чрез носенето на накити. След очистването от изкусно изработените грънкулки, Бог описва жените като „приятни“, „свети“ и „красиви“. Явно Той не оценява красотата по същия начин като нас. Жените слагат всичките си бижута, за да изглеждат по-красиви, но Бог казва, че това е нечистота. Чак когато тя бъде измита, Той преценява, че са наистина приятни и красиви. Забележете колко силно е подчертано значението на тази истина. Бог използва гумата „красива“, за да опише Своята невеста - църквата. „Уподобих Сионовата дъщеря на „красива и изнежена жена““ (Еремия 6:2).

Сякаш за да подчертае Своята оценка за извънредната гордост, проявена от Неговия народ, Бог прави следното наблюдение: „Изгледът на лицето им свидетелствува против тях; и те, като Содом, вършат греха си явно, не го крият. Горко на душата им! Защото сами на себе си въздадоха зло“ (Исаия 3:9). Не остава място за въпрос относно срамното външно украсяване.

Ще бъде добре да забележим по този въпрос, че Бог посочва пръстените като част от „нечистотата на Сионовите дъщери“. За какви пръстени говори Той? Абсолвентите от висшите училища веднага бих отговорили: „Пръстенът на нашия клас е символ за това, че сме абсолвенти. Не го носим като украшение. Бог е говорил за друг вид пръстени“. Масонът би защитил своя масонски пръстен с почти същите думи: „Бог не е говорил за моя пръстен. Той просто изразява принадлежността ми към Ложата“. Има и пръстени, свързани с рождение, с определен ангажимент, годежни пръстени. Те също имат своето символично значение. Колко лесно е да се оправдае човек за пръстена, който носи, и да твърди, че Бог не е говорил точно за него. Но как да уверим себе си, че това е именно така? Няма ли да бъде гръзко да смятаме, че Бог е направил

изключение специално за пръстена, който ние носим, само защото не искаме да го махнем?

Какво е искал да каже Бог, когато е казал „пръстени“? Само за известен вид ли е мислил?

Един ген поставих подобен въпрос на моята майка. Тя ми бе забранила да си вземам от тортата, която бе оставена за охлаждане. Позволено ми бе да „оближа тавата“, като очистя дъното ѝ от всички остатъци, но закон на дома бе да не си вземам от тортата.

Но един ден мама отиде до магазина и ме остави сам с една красива, току-що направена шоколадова торта на средата на масата. Наблюдавах как се втвърдява шоколадовата глазура и събирах трохите около нея. Изкушението беше прекалено голямо и аз бързо си взех от глазурата с пръст, но не го направих достатъчно бързо. Точно в този момент мама отвори вратата.

Вярвайте ми, тя веднага ме замъкна в спалнята, докато се опитвах да предваря неизбежното. Още си спомням как се оправдавах, за да избегна наказанието. Мама рече: „Казах ли ти никога да не си вземаш от глазурата на тортата!“ Аз отвърнах: „Но ти никога не си казала - от шоколадовата торта“.

Майка ми не бе възхитена от незрялата ми логика. Чудя се как ли звучи в ушите на нашия всемъдър небесен Баща, когато казваме: „Ти не си казал - годежен пръстен“. А това е истина. Мама просто бе казала „торта“, а Бог просто е казал „пръстени“ и да издребняваме е просто детски опит да оправдаем очевидно нарушаване на откритата Божия воля.

След всичко това защо изследваме Библията по този въпрос? Не се ли опитваме да открием какво е най-угодно на Господа? Нали смятаме, че Го обичаме твърде много, за да рискуваме да Го озорчим. Затова истинският християнин няма да изпадне в гребनावост по въпроса за пръстените, нито ще рискува да изпадне в мъдруване, противно на

Божията воля. Но да оставим настрана всички пръстени. Не е ли очевидно, че ако носенето на един символичен пръстен може да бъде оправдано, тогава и носенето на всякакви символични пръстени може също да бъде оправдано. В никакъв случай не откриваме библейски прецедент за носенето на външен знак за брака. Историята на брачния пръстен е оцветена от езическото поклонение на слънцето и от папския предразсъдък. Нито един аргумент, изтъкнат в негова защита, няма стойност в сравнение с великия факт, че той не е угоден на Господа! Един плътски християнин би могъл да оспори, че не е ясно дали човекът ще бъде погубен, защото носи пръстен. Но християнинът, който обича Бога повече от всичко, ще отговори: „Достатъчно ми е да знам, че това озорчава моя обичан Приятел.“

Впрочем историята дава ясна картина на връзката между ранното църковно отстъпничество и въвеждането на брачния пръстен. Известният католически кардинал Джон Хенри Нюман писа през 1845 г. в своя труд „Развитие на християнското учение“: „За да препоръча новата религия на езичниците, Константин въведе в нея външни украшения, с които те бяха свикнали. Не е нужно да се задълбочаваме по въпроса, застъпен от протестантските писатели, познати на повечето от нас. Употребата на храмове, и то посветени на отделни светии, тамян, свещи, светена вода, процесии, брачни пръстени, обръщането към изток, иконите в по-късно време - всички тези неща имат езически произход, като бяха осветени чрез приемането им в църквата“.

Пророк Еремия, както и много сгузи старозаветни писатели, изрази Божието отношение към хората, които носят изкуствени украшения. Бог повлия на святите мъже да представят църквата пророчески като жена. Когато Божият народ преживяваше падение, той бе преставян от пророка като блудница или невярна съпруга: „А ти, запустяла, какво ще правиш? Ако и с червено да се облечеш, ако и със златни накити да се украсиш, ако и с много боя да боядисаш

очите си, напразно ще се украсиш; любовниците ти ще те презрат, ще търсят да отнемат живота ти” (Еремия 4:30)

Чрез Езекиил Бог символизира Своя отстъпил народ - Юда и Израил - с две блудници на име Оола и Оолива. Тяжното гръзко украсяване отговаря на безсрамното им поведение. „И още пратихте за мъже да дойдат отдалеч, до които като се проводи пратеник: ето, дойдоха; и за тях си се окъпала, вапсала си очите си и украсила си се с накити” (Езекиил 23:40).

Осия изразява същата мисъл, описвайки невеността и лицемерието на Израил. „И ще я накажа за дните, които повеждаше на ваалимите, когато им кагеше, като се китеше с обещите си и озърлиците си и отиваше след любовниците си, а мене забравяше, казва Господ” (Осия 2:13).

Отново и отново Библията свързва носенето на цветна козметика и бижуа с греха, отстъпничеството и езичеството. Когато се отвърнаха от Господа, те носеха украшения, за които Исаия каза: „Заявяват греха им”. Не са малко текстовете, които ясно и недвусмислено представят истината - великият небесен Бог е бил озорчаван от тези неща и ги е използвал, за да символизира отстъплението от Неговата воля.

Връщайки се към Новия завет, виждаме, че нещата се изясняват още повече. В книгата Откровение Йоан описва облечената в пурпур грешна жена (символизираща фалшивата църква), „украсена със злато, със скъпоценни камъни и с бисери и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мърсотии и с нечистотиите от нейното блудстване” (Откровение 17:4).

В контраст с нея в Откровение 12:1 е представена красива жена, облечена със славата на слънцето. Наречена е „невеста на Христос” (Откровение 21:9). Забележете, че тя не носи никакви украшения. Тези два образа - на истинската и на фалшивата религиозна система, показват как Бог оценява употребата на изящните украшения.

Два последователни текста от писанията на

Петър и Павел ще разкрият твърдия и обосноват възглед на ранната църква относно носенето на украшения. И двамата заемаха влиятелни постове сред учениците и изпълнените им с Духа писма представят неизкривения възглед на апостолската църква. Павел писа: „Така и жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи грехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието“ (1 Тимотей 2:9, 10).

Петър писа, обръщайки се особено към християнките с невярващи съпрузи: „Подобно и вие, жени, покорявайте се на мъжете си, така щото даже и ако някои от тях не се покоряват на Словото, да се придобият без Словото чрез обходата на жените си, като видят, че вие се обхождате със страх и чистота. Вашето украшение да не е вънкашно, сиреч плетене косата, китене със злато или обличане на скъпи грехи, но със скришния в сърцето живот, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога“ (1 Петрово 3:1-4).

Тези Петрови думи съдържат съвет към всяка християнка в църквата днес и решават един от най-объркващите проблеми, с които тя се сблъсква. Докъде трябва да отиде вярващата жена, опитвайки се да угоди на своя съпруг с необновено сърце? До каква степен трябва да се съобрази с Божията истина в малките неща, за да има мир въкъси и да бъде спечелен и съпругът ѝ? Съветът на Петър е прост и ясен: не правете компромис с истината и с принципа. Дори ако на жената не се позволява да говори за вярата си, тя може да спечели съпруга си чрез своята „обхода“. Други преводачи използват по-подходящия термин „поведение“.

Но забележете как ще се изяви поведението на християнката. Петър уверява, че тя ще спечели съпруга си много по-сигурно, като остави настрана външната украса. Наистина Божият Дух е преузнал дилемата за съпругата,

която избира, че трябва да носи сватбена халка, за да угоди на съпруга си, макар и да знае, че това не е угодно на Господа. Този текст изключително ясно говори, че Бог трябва да бъде поставен на първо място и че такова решение ще извърши много повече за спечелването на съпруга, отколкото какъвто и да е друг начин. Стоотици евангелизатори и пастири могат да свидетелстват, че това е истина. Жени, които са довели съпрузите си във вярата, са постъпили твърдо според стандарта на Божието слово. Които не успяват да спечелят съпрузите си, са потъпкали стандарта и в малките неща са се съобразили с невярващите си съпрузи.

Това може да изглежда противоречиво, но практическите резултати го потвърждават. Докато жената не заживее според всичките изисквания на собствената си вяра, съпругът не счита вярата ѝ за нещо сериозно. Той не може да се развълнува от нещо, което не е спечелило цялостното послушание на неговата кротка жена християнка. Но ако тя вземе твърдо решение да постави Божията воля над волята на всеки друг дори пред опасността да изпадне в немилост, съпругът бива дълбоко повлиян. Вероятно е той да не каже нищо за истинските си чувства. Може би всъщност би изразил силно недоволство, но уважението и възхищението му ще бъдат тайно събудени от твърдото, съзнателно поведение на жена му.

Точно тук трябва да очакваме аргумента на жените, които не са склонни да се разделят с брачните си халки. Те казват: „Аз не искам да захвърля моята халка, защото тя показва, че съм омъжена. Гордея се с моя съпруг. Искам всички да знаят, че съм омъжена. Смятам, че бракът е най-святото и най-важно нещо“. Никой не може да осъди тези искрени чувства. Всяка жена трябва да обича съпруга си и да се гордее с него. Бракът е важно нещо и жената, която желае всички да знаят, че е омъжена, има право. Но нека да поставим този въпрос: Има ли в живота на човек нещо по-важно от брака? Да, има само едно нещо, което е по-

важно дори от това да имаш съпруг или съпруга и то е да сключиш съюз с Христос. Твърденията за любов към Христос остават само думи без покритие, ако любовта към съпруга или към съпругата има приоритет в сърцето на вярващия. В светлината на всички поразителни библейски доказателства ние разкрихме, че украшенията не са угодни на Господа, Които ни обича. Истина е, че брачната халка ще говори на всички, че жената е омъжена, но също - и нещо друго. Ще говори, че тя е избрала да угоди на съпруга си, вместо на Исус Христос. Ще разкрие, че тя поставя волята на някой друг над откритата в Библията Божия воля. В такъв случай тя носи лошо свидетелство на света.

Някой може да оспори, че подобно заключение е преклено силно. Други са склонни да кажат: „Вие осъждате и изпитвате моето християнство с дребни неща, като един пръстен или едно бижу“. Не! Не е така. Любовта към Бога бива изпитвана, а Библията ясно показва критерия за изпита. Този тест включва не само пазене на ясно разкритите Божии заповеди, но и дали поставяме настрана всичко, което откриваме, че не Му е угодно. Ето доказателството: „И каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него“ (1 Йоаново 3:22).

Моля, не гледайте небрежно на двете неща, които истинските християни винаги ще правят: ще бъдат послушни на ясните изисквания, които Бог е изразил в закона Си, но ще отидат и по-нататък, като се стремят да вършат всичко, което Му е угодно. С други думи, ще се подчиняват на внушението: „Опитвайте, що е благоугодно на Господа“ (Ефесни 5:10). Исус илюстрира и приложи Божествения принцип в собствения Си живот и в учението Си. Той каза: „И Този, Които ме е пратил, с Мене е; не Ме е оставил сам, Аз върша всякога онова, което е Нему угодно“ (Йоан 8:29). Божиите заповеди са очевидни дори за плътския човек, но малките неща, които радват Бога,

се откриват само на обичащото сърце. Тържествен факт е, че тези, които ще бъдат спасени при идването на Исус, са символизирани от Енох, „преселен, без да види смърт... понеже преди неговото преселване беше засвидетелствувано за него, че е бил угоден на Бога“ (Евреи 11:5). Павел описва славното идване на Христос в 1 Солунци 4:16. В същия текст той представя възкресението на праведните мъртви и вземането на праведните живи. Но говорейки за светиите, които ще бъдат готови за преобразяването, Павел казва: „увещавам ви в Господа Исуса... как трябва да се обхождате и да угаждате на Бога“ (1 Солунци 4:1). Един от характерните признаци на изкупените от земята е желанието им да угодят на Господа във всичко.

Ако знаете, че нещо е годно на Господа, а откажете да го правите, какво всъщност вършите? Вие угаждате на един груз, а не на Господа. Може да кажете: „Но това е толкова дребно нещо!“. Разбира се, че е дребно, но любовта се изпитва на дело и се доказва с малките неща, които правим един за друг. Попитайте една домакиня дали не е така. Съпругът ѝ може да ѝ подари най-скъпата пералня за рождения ден и тя ще оцени това, но ако ѝ поднесе цветя в средата на седмицата и каже: „Скъпа, нека да избърша, съдовете вместо теб“, всяка жена ще ви каже, че това означава много повече от пералнята. Защо? Защото малките неща много повече разкриват истинските чувства, отколкото големите, които са повече или по-малко очаквани. Бог се радва, когато пазим десетте заповеди, но ние наистина повече показваме любовта си, отивайки отвъд заповедите, като Му угаждаме и в малките неща, разкрити в Библията.

Правото и грешното никога не са се измервали и никога не ще се измерват по количество. Качеството на греха, а не количеството му е най-големият проблем за християнина. Библията разкрива факта, че цветната козметика, пръстените и др. не са угодни на Господа.

Божие то слово не казва, че известно количество цветна козметика е грешно или, че гаген вид или брой пръстени Му е неугоден. Дори най-малкото съзнателно нарушаване на откритата Божия воля е сериозно нещо. То означава, че съществува вътрешен бунт против първото място на Бога в сърцето на човека. Любимият аргумент на дявола днес е: „Малко може!“ . Това е глупавият аргумент на Лот, който получи нареждане от ангелите да бяга към планините. Лот помоли за позволение да влезе в един друг град близо до Содом и Гомор. Неговият аргумент бе: „Не е ли малък град?“ (Битие 19:20). Можете ли да разберете защо той искаше да отиде в друг град, след като бе изгубил всичко, което имаше в Содом? Същата „рационална“ мисъл води и много християни днес. Те обсъждат и се взират в големината на пръстена или в количеството на липсата на скромност.

Сатана се радва да чуе как хората се опитват да решат точно колко да нарушат Божията воля. Никога не забравяйте това. Не степенята на отклонението от библейския стандарт е съществена, а фактът, че съществува отклонение, което представлява истинският проблем. Не големината на стъпката е от най-голяма важност, а посоката, в която е отпратена.

Понякога служителите биват обвинявани, че прекалено много говорят за брачния пръстен, защото очакват от кандидата да го свали, преди да бъде кръстен. Всъщност опитът показва, че проблемът изобщо не е в пръстена. Халката е симптом на много по-сериозен проблем - липсата на пълно предаване. Когато сърцето се отгаде и човек постави Бога на първо място в живота си, никога обрънат няма да допусне и най-малкият пръстен да застане по пътя на приобщаването му с Христовото тяло чрез кръщение. Когато Христовата любов е по-силна от любовта към себе си, към съпруга или съпругата, тогава нищо няма да застане на пътя - дори един малък метален пръстен.

Глава III

Камъни за препъване

В тази последна глава ще се съобразим с един друг аспект на библейските доказателства, които някои смятат за най-убедителен от всички. Той по най-ясен начин разрушава последната защитна крепост на брачната халка.

Преди да преминем към прочутата реч на Павел по този въпрос, нека установим един факт, добре познат на всички служители в делото за спасяване на души. Християните, които настояват да носят своите украшения, след като станат членове на църквата, твърде често са били камъни за препъване по пътя на нови заинтересувани от истината души. Почти всеки евангелизатор и пастор може да разкаже сърцераздирателни истории за мъже и жени, обърнали гръб на вярата точно преди самото кръщение поради неподходящото поведение на някои църковни членове. След като са изучили цялата библейска истина за християнските стандарти, тези кандидати са били шокирани, виждайки църковни членове, а понякога и църковни служители да носят пръстени или груги украшения. Мнозина изпадат в разочарование и изобщо отказват да се присъединят към църквата.

Някои са склонни да спорят: „Но те не е трябвало толкова много да се влияят от човеци. Трябвало е да приемат истината заради самата истина“. Това е много добро и вярно, но спомнете си, че имаме работа с души,

които търсят вратички в непопулярната библейска вест. Наш дълг е да затворим търпеливо всяка вратичка и да отговорим на всеки аргумент, така че те да стигнат до пълно послушание, отдавайки сърцето си. Тези хора мечтаят да се посветят в пълно послушание. Факт е, че те имат право да очакват църквата да практикува това, което проповядва. Някои неотговарящи на църковните стандарти членове могат да съсият цели месеци молитвено изучаване на Словото и подготовка на кандидатите от някой пастор. Не е право и честно някой да служи като камък за препъване на църквата.

Павел написа най-тържественото предупреждение към онези, които биха гръзнали да обезкуражат и една-единствена гуша в християнския ѝ растеж. „Като е тъй, да не съдим вече един друг; но по-добре да бъде раздъждението ви това - никої да не полага на брата си спънка или съблазън“ (Римляни 14:13). Исус говори по същия въпрос, освен че описва чудовищността на греха, да бъде спънато някое дете. Може би гумите Му биха били по-значителни за нас, ако ги прочетем, имайки предвид учителите на детското съботно училище. „А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък и да потънеше в морските дълбочини“ (Матей 18:6). Наистина сериозни гуми! Но не по-малко сериозна съблазън е заблуждаването на малките деца, които гледат към учителите си за пример. Колко често малките момиченца са задавали въпроси относно библейските стандарти за носенето на бижута, тъй като са виждали халка на пръста на любимата си учителка.

Учителка в детска градина носела брачна халка, която станала предмет на обожание от страна на едно малко момиченце в групата. По време на църковната служба детето имало обичай често да сяда до учителката и до съпруга ѝ. Тъй като те нямали собствени деца, били щастливи от факта, че малкото, добре възпитано дете

сега го тях. Обикновено то се занимавало с нещата в портмонето на учителката, но в своята привързаност постоянно се захласвало от ръката ѝ. Една събота по време на проповедта жената забелязала, че момиченцето свалило брачната ѝ халка и я поставило на малкото си пръстче. Нещо се обърнало в нея. Тя взела пръстена и отново го поставила на пръста си.

Седмица след седмица учителката с озорчение забелязвала как гребосъчето излеждало все по-погълнато от халката. То милвало пръстена и често опитвало да го свали незабелязано, за да го сложи на детското си пръстче. Но колкото по-голямо било възхищението на момиченцето от златната халка, толкова повече това привличало вниманието на жената. Тъй като познавала библейското учение за накитите, съвестта ѝ не била спокойна още от времето, когато започнала да носи халката. Сега не можела да се наслаждава на богослужението, тъй като напразно се опитвала да отвлече вниманието на момиченцето от предмета на неговото възхищение.

Най-накрая, като не можела да издържа повече прег дълбокото си убеждение, че поставя камък за препъване в пътя на детето, тя отстранила оскърбителната халка веднъж завинаги. По-късно разказала преживяването си на своя пастор и описала чувството на вина, което дълго и мъчително я притеснявало.

„Но аз не виждам нищо лошо в пръстените. Защо да бъда лицемер и да ги махна само за да се харесам някого?“ Това е въпрос, на който Павел отговаря с поразителна сила в 1 Коринтяни 8:1-13. Цялата спомената глава е посветена на проблема за храната, принасяна на идоли. В ранната църква имало сериозно разделение по този въпрос. Християните, които идвали от езичеството, вярвали, че е грешно да се такава храна. Те си спомняли приношението на храна в жертва на идоли. Макар че сега били християни, още чувствали, че по някакъв начин отдават поклонение на

идола, като ядат тази храна. От друга страна християните евреи, дошли в църквата от юдейството, разбирали, че храната спокойно може да се употребява. Тъй като месото било „чисто“, т.е. от чисти животни и се продавало наред с другата храна на пазара, еврейските християни го купували, без каквото и да е уязвление на съвестта.

Спорът между двете групи станал толкова остър, че Павел трябвало да му посвети значително място в Първото си послание до коринтяните: „относно яденето от идоложертвено то знаем, че никакъв бог, изобразен от идол, няма на света, и че няма груг Бог, освен един... Но това знание го няма у всички; и някои, като и досега имат съзнание за идолите, ядат месото като жертва на идолите; и съвестта им като слаба, се осквернява... Но внимавайте да не би по някакъв начин тая ваша свобода да стане спънка за слабите. Защото, ако някой види, че ти, който имаш знание, седиш на трапеза в идолско капище, не ще ли съвестта му да се одързости, ако е слаб, та и той да яде идоложертвено? И поради твоето знание слабият погива, братът, за когото е умрял Христос. А като съгрешавате така против братята, и наранявате слабата им съвест, вие съгрешавате против Христа“ (1 Коринтяни 8:4-12).

Тези възхитителни стихове насочват гуховния фокус върху любовта към ближния и са валидни с още по-голяма сила за хора, които се чувстват свободни да носят пръстени в църквата. Значението им е още по-силно, защото украшенията са осъдени от Бога, докато яденето на пожертвано на идоли месо, не бе считано за осъдително. Въпреки това Павел каза, че е грях да се яде такава храна, ако това би било камък за препъване на груг. Тъй като пръстените по същия начин са били пречка за други християни, можем да заключим, че подобно нарушение също е „грях против Христос“.

Това отново ни връща към главната тема на тази брошура - любовта. Дали приемаме християнските

стандартите от гледна точка на човек, който обича Бога и желае да Му угоди, или от гледна точка на любовта към нашия bliжен - резултатът е все същият. Целият проблем е в това - да поставим своето „аз“ на последно място. Религия, основана на такава любов, няма да се задоволи просто да изпълни „буквата“ на десетте заповеди, но винаги ще търси в Божието слово изявлението на Неговата воля. Както ни напомня Йоан, ние „пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него“ (1 Йоаново 3:22).

Мога ли да поставя един въпрос за това, което прочетохте дотук? Пробуди ли се у вас съмнение във връзка с носенето на накити? Очевидността на всички тези разпръснати из Библията стихове не ви ли внуши, че този обичай наистина е съмнителен? Една мила съпругеска двойка ми каза: „Ние не сме убедени, че Бог ще ни изхвърли от небето заради носенето на едно малко бижу“. Аз ги попитах: „Дори ако не смятате, че ще бъдете загубени поради носенето му, многото текстове, които знаете, не ви ли внушават съмнения относно Божието одобрение на тези неща?“ „О, разбира се - отговориха ме. - Но можем да кажем, че този въпрос е малко неясен“. Следващият ми въпрос беше: „Смятате ли, че има десетпроцентна вероятност носенето на пръстен да е неудобно на Бога?“ След като помислиха малко, и двамата се съгласиха, че съществува известен процент съмнение. Тогава ги попитах: „Сега, когато сте застанали на ръба на кръщението и на пълното предаване на своя живот на Господ Исус Христос, още ли искате да рискувате с тези десет процента вероятност да не угодите на Господа, Който е дал живота Си за вас?“

Те бавно наведоха глави и започнаха да свалят пръстените си. „Не! - каза съпругът. - Не искаме да остане и най-малката вероятност да не Му угодим. Искаме да вървим изцяло с Исус. След като има съмнение, ще дадем право на Него“.

Не се опитвам да твърдя, че да предадеш себе си

е лесно. Исус каза: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва“ (Лука 9:23). Да кажем „не“ на своето „аз“ - това иска Господ. Той казваше, че всеки ще трябва да се бори с онова, което „аз“-ът не желае да отгаде. Който идва при Христос и научава пътя на светостта, ще трябва да се отрече от себе си и да каже „не“ на неща, които цялото му същество жадува да запази. Това е себеотрицание. Някои хора не издържат изпита в едно отношение, други - в друго. Разговарял съм с такива, които не можеха да се отрекат от себе си по въпроса за парите. Послушанието към Бога може да изложи на опасност работата или да намали заплатата на някого, а такъв човек не би желал да каже „не“ на любовта си към парите. Други трябваше да изоставят приятели, за да могат да вървят изцяло след Христос, а не желаеха да се лишат от тях. Апетитът е застава на пътя на много хора, не пожелали да се отрекат от алкохола, цигарите или от нечисти храни. Някои не издържаха изпита по отношение на суетата и гордостта. Не желаеха да се отрекат от своята извънредно голяма показност и лукс в облеклото.

Винаги е интересно да се види как истината действа върху участниците в една евангелизационна кампания. Никои не се отказва, докато не преставим Божието изискване да промени живота или навиците си. Ако не проповядвахме всички Божии съвети, повечето слушатели щяха с радост да се отзоват на поканата. Когато истината предизвика един любим, наслаждаващ се на себе „аз“, настава борба. Изпитите за съботата, за десетъка и за храната са насочени в определен смисъл към естеството на „аз“-а. Мнозина падат точно тук. Но много странно е, че най-голямата битка изглежда се развива, когато Божията воля докосне личната гордост. Суетата е дълбока и всепроникваща. Егоизмът има хиляди лица и изявява себе си по много завоалирани начини.

Отбележете, че някъде в пътя на всеки човек дяволът ще използва „аз“-а, за да изгради последното отчаяно

укрепление против Божията воля. Само които обичат Христос с цялото си сърце, душа и ум, ще могат и ще желаят да Му се посветят 100%. Най-щастливите хора в този свят са онези, които не позволяват нищо да застане между тях и Бога, които живеят, за да узогят на Господа. Исус каза: „Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов. Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:10, 11). Не е чудно тогава, че изцяло посветените християни лесно се разпознават. Те имат щастливо излъчване на грееца отвътре радост, която преобразява израза на лицата им. Макар да са отстранили украшенията на света, те са придобили едно грубо украшение от Духа, което се вижда в тях веднага. Някои жени се чувстват почти голи, когато изоставят бижутата си, но много скоро осъзнават, че Бог е заместил изкуственото с истинско. Давид писа: „Погледнаха към Него и светнаха очите им, и лицата им никога няма да се посрамят“ (Псалм 34:5).

Този “нов поглед” на новородения християнин винаги е предизвиквал учудването на света, защото всяко зло, изоставено от Божието чедо, бива заместено с духовна стойност. Както каза Павел, „нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината“ (Римляни 13:12). Моля да забележите колко граматична може да бъде тази промяна, когато засяга грехите и украшението на някой човек. Невестата на Христос получава особено внимание от своя Младоженец. Исаия прави контраст между особената греха на Божия народ и грехата на света. „Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог; защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда като младоженец, украсен подобно на първосвещеник с венец, и като невеста, накитена с украшенията си“ (Исаия 61:10). Когато се оженим за Христос и приемем Неговото име, не трябва да се украсяваме като

светски младоженци. Трябва радостно да облечем „одеждите на спасението и мантията на правдата“. Това просветлява лицето и създава онова ново излъчване на външността, което удивлява света.

Този жизненоважен въпрос трябва да бъде разглеждан внимателно. Лицето може да каже много неща за характера на човека и за неговите чувства. Най-могъщият християнски свидетел може да бъде нашето зреещо лице. Един от най-убедителните аргументи, който съм чувал някога относно употребата на цветната козметика, се основава на този факт. Франсис Паркинсън Кийс - добре позната католическа писателка, обяснява защо никога „не е докосвала“ лицето си или косата си изкуствени украси: „Четвърт век живот се отразява върху лицето на жената с няколко бръчки и гънки около брадичката. През този период тя е познала мъка и удоволствие, радост и скръб, живот и смърт. Борила се е и е побеждавала, пропадала е и успявала, губила и печелила. Загубвала е и отново е възстановявала вярата си и в резултат трябва да е по-мъдра, по-мила и по-търпелива, по-толерантна, от времето, когато е била млада. Чувството ѝ за хумор трябва да е смекчено. Възгледите ѝ - по-обхватни и чувствата ѝ - по-дълбоки. Всичко това намира своето отражение на лицето ѝ. Ако се опита да изтрие отпечатъка на възрастта, поема риска да унищожи с него и отпечатъка на преживяното, както и характера си“ („Думи на възражение“ с. 198).

Каква голяма истина се съдържа в тези думи! Християнката е призвана да даде свидетелство чрез израза на лицето си. Праведност, достойнство, чистота и тихо упование в Бога - тези качества често пъти са ясно разкрити в израза на лицето. Може би това искаше да каже Исус с думите: „Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Матей 5:16). Духовната светлина и излъчване на едно естествено и неизменено от украшения

лице може много по-силно да привлича вниманието към религията на Исус Христос от цяла дузина проповеди или библейски часове.

Доста време се занимавахме с въпроса за изкуственото украсяване, за да покажем как любовта води към Библията, в която трябва да потърсим кое е угодно на Господа по всички християнски стандарти. Тя ни подтиква винаги да Му угаждаме - и по въпроса за танците, филмите, хазартните игри, храната и облеклото. От казаното става ясно, че високите църковни стандарти не са основани върху никакъв сговор на група хора, а върху откритата Божия воля в Словото Му. Дано Бог ни помогне да намерим най-голямата си радост и удовлетворение във вършене на това, което Му е угодно!

